

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

Hebdomas VII. Post Trinitatem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

sicque implendum illud sibi à Patre promissum, & per Isaiam prædictum : Parum est, ut sis mihi servus ad suscitandas tribus Iacob, & facies Israel conuertendas. Ecce dedi te in lucem gentium, ut sis salus mea usque ad extremum terra. Affectus ijdem.

Isa. 49.

De Timoris Dei natura, conditionibus, & fundamentis.	} 5. p. medit.	} 5. VI.
De actibus Timoris Dei, & incitamenti.	} 6. p. medit.	} 6. VII.

7. Hebd. post Trinitat. I.
 Dominica VII. Post Trinitatem.
 De septem Panibus. Marc. 8.

I. **C**Onuocatis discipulis ait Iesus : Misereor super turbam, quia ecce iam triduo sustinent me, nec habent, quod manducent. & se dimisero eos ieiunos in domum suam, deficient in via. Si misericors & miserator Dominus tam sollicitus est de auertenda fame corporali ab ijs, qui se triduo fuerant secuti: quanto sollicitior erit de propulsanda fame spirituali ab ijs, qui tota vita illi adhærere medullitus concupiscunt?

cunt? si tam paternè illis tam extraordinariam prouidit refectiōem corporalem; quantò magis his prouidebit spiritualem? Fiducia, gratitudo, amor.

II. Septem panibus & paucis pisciculis per discipulos distributis, pauit in solitudine quatuor millia hominū. Magna illa fuit charitas & liberalitas Christi, ventres illorum septem panibus reficientis; at quantò maior eiusdem mentes fidelium seruorum suorum septem Sacramentorum participatione reficientis; septem donorum Spiritus Sancti communicatione saginantis; septem misericordiarum (quas ex D. Ber. allatas, vide 2. p. meditat. hebdom. 60. med. 5.) aliorumue gratiarum auxiliorum, & diuinorum solatorum impertitione refocillantibus! quibus nisi identidem in deserto huius mundi reficeremur, omnes deficeremus, ut iure exclamemus: *Misericordia Domini, quia non sumus consumpti, quia non defecerunt miserationes eius.* Gratitudo, amor, seruos benè vtendi charismatis communicatis.

Thre. 3.

III. *Et manducauerunt, & saturati sunt: & susstulerunt quod supererat de fragmentis septem sportas.* Quanto stupore attoniti

toniti sincerè ei gratias egerint? tam potentem, amabilem, & liberalem dominum suspexerint, quàm ardentè amarint, quàm agrè se ab eo diuelli permiserint? Quanto interim Christus ipse gaudio exultarit, in his præuidens tam multos sinceros seruos olim per se suosque vicarios non solum verbo veritatis pascendos, sed pane vitæ saginandos, à quibus totis præcordiorum affectibus esset amandus & glorificandus! Gratitude, amor, zelus gloriæ Dei.

De vocatione Apostolorum generatim. II.

I. **E**Xpende, quis, quos, & quales, unde, & quò, seu ad quid vocarit: videlicet, quo pacto Filius Dei, Dominus vniuersorum, in cuius ditione cuncta sunt posita, qui nouit corda omnium filiorum hominum, elegerit homines ad eò rudes, simplices & abiectos, quoad dona naturæ, gratiæ, fortunæ, ex miserabili ærumnosæ vitæ conditione ad statum tam sublimem Apostolicæ dignitatis.

Quàm mira illa dignatio Saluatoris, piscatores, telonarios, coràm mûdo despectos, in testes suorum ope-

li rum

rum & doctrinæ, in cooperatores salutis animarum, in columnas Ecclesiæ, in assessores suos in iudicio, & conregnantes proceres in cœlo assumentis! Gratitudo, amor, zelus cooperandi gratiæ vocationis Apostolicæ.

II. Cur, & quomodo vocati sint, & quo fructu. Ex gratuita nimirum misericordia & benignitate Dei, ut essent humiliores, gratiores, feruētiores, quò se tanta gratiarum prærogatiua agnoscerent indigniores. Quam suauiter porrò, efficaciter & mirabiliter vocati, illuminati tracti singuli, ut vnum verbum Christi vocantis apud eos longè præuuleret omnibus catenis, mundi, carnis, dæmonis retractantis? Quanta demum ijs vi huius vocationis concessa præeminenti gratiæ in terris, gloriæ in cœlis præ omnibus veteris testamenti Patribus, portantibus pondus diei & æstus, quid coram intueri & contrectare meruerunt, quod illi per fidem à longè aspexerunt? Affectus ijdem.

2. Cor. I.

III. Quanta inde eluceat diuina potentia & sapiētia, quod *qua stulta sunt munda* elegit Deus, *ut confundat sapiētes: & infirma mundi* elegit Deus, *ut confundat fortes: & ignobilia mundi, & contemptibilia* elegit Deus,

Deus, & ea, qua non sunt, ut ea, que sunt, destrueret, ut non gloriatur omnis caro in conspectu eius, ne videlicet mundi conuersio vlllo modo humanæ potentia & sapientia, sed diuinæ ascriberetur. Quanta insuper sit illa Filij Dei dignatio, humilitas & benignitas, tam pauperes, & abiectos in suos affeclas & principes Ecclesie suæ ex gratuito amore affumentis. Admiratio, amor, zelus gloriae Christi, eiusque humilitatem imitandi.

De uocatione Petri & Andrea, Iacobi
& Ioannis ad perpetuam Christi
sequelam. Matth. 4.

III.

I. **A**mbulans Iesus iuxta mare Galilæa, vidit duos fratres, Simonem & Andream fratrem eius, mittentes rete in mare, & ait illis: Venite post me, & faciam vos fieri piscatores hominum. Quos ab æterno vidit, & elegit inter eos, de quibus ^{1er. 16.} prædixerat per Ieremiam: Ecce ego mittam piscatores multos, & piscabuntur eos, hos iam ante in sui cognitionem, amoremque pertractos è mari piscationi intentos nunc ad perpetuam sui sequelam inuitat; quam suauiter & efficaciter, in hunc finem, ut suæ abie-

Ii 2

ctæ

Etæ conditionis & gratiæ diuinæ
miserationis memores, eò in se
humiliores, & in extrahendis è pe-
culoso mundi pelago animabus fer-
uentiores. † Gratitude, amor, feruor
cooperandi gratiæ vocationis, zelus
animarum.

II. Et procedens inde, vidit duos alios
fratres, Iacobum & Ioannem fratres
eius, reficientes retia sua, & vocauit eos.
Et hos vti ab æterno præuidit & ele-
git in filios tonitrui, in discipulos pe-
culiariter sibi dilectos, in amicos inti-
mos; si nunc à Patre diuulsos ad se vo-
cat, trahit, pertrahit, quanto illorum
gaudio & solatio? Affectus ijdem.

III. Simili modo alios, de quorum
vocatione non fit mentio in Euange-
lio, vti ab æternitate præuidit, ita
tempore vocauit, in eundem finem
ex gratuito dilectionis affectu. Beati-
quotquot hic à filio Dei respici, eligi
vocari, trahi merentur: beatiores
quotquot vocantem audiunt, trahen-
tem sequuntur: beatissimi, quotquot
sic electi, vocati, tracti gratiæ voca-
tionis feruenter & constanter in fi-
nem vsque cooperantur. Affectus
ijdem.

De curato Dæmoniaco. Marc. I.

IV.

I. **I**ngressus Iesus Capharnaum, docebat Sabbathis in synagoga. Et stupuerunt super doctrina eius: erat enim docens eis, quasi potestatem habens, & non sicut scribe. Quos in testes suæ doctrinæ & socios prædicationis assumpsit, nunc verbo & exemplo instruit, qua ratione ijs salutem animarum sic inuigilandum, non plausum auditorum captandum, auresve mulcendo, sed veritatem simpliciter & neruose inculcando, & corda mouendo. Purus & sincerus zelus gloriæ Dei & animarum.

II. **E**t erat in Synagoga eorum homo in Spiritu immundo, & exclamauit dicens: Quid nobis & tibi Iesu Nazarene, venisti perdere nos. Scio quis sis, Sanctus Dei. Et comminatus est ei Iesus, obmutescere, & exire de homine. Et discernens eum spiritus immundus, & exclamans voce magna, exiit ab eo. Doctrinam traditam verbo, confirmat miraculo, simulque miserum à dæmone vexatum liberat, & præsentem ad credendum prouocat, quanto hæc omnia piæ miserationis & zeli salutis singulorum affectu? Gratitude, zelus gloriæ Christi & animarum.

Ii 33

III. Es

III. *Et mirati sunt omnes, ita ut conqui-
rerent inter se dicentes: Quidnam est hæc
quænam doctrina hæc noua: quia in pote-
state etiam spiritibus immundis imperat,
& obediunt ei? Verè magna Christi noui
legislatoris potentia, magna gratia,
magna misericordia, qua corpus ab
immundo spiritu liberat: At quantò
maior, qua animam diabolicæ seruitu-
ti mancipatam in libertatem filiorum
Dei vindicat! Quàm multis, & quo-
ties, hæc gratiam præstat! at quam
pauci, qui id seriò agnoscant, suspici-
ant, gratias agant, compensare stude-
ant? Gratitude pro restituta sibi gra-
tia, feruor proficiendi, & zelus gloriæ
Christi.*

V.

*De socru Simonis sanata. Mar. 1.
Matth. 8.*

I. *Egressus Iesus è Synagoga, venit in
domum Simonis & Andrea cum
Iacobo & Ioanne, ubi socru Petri teneba-
tur magnis febribus. Quàm pius est Chri-
stus magister & medicus, qui tam sol-
licitè quærit ignorantés, quos instru-
at, & infirmos, quos curet? non con-
tentus docuisse, & dæmoniacum libe-
raste*

rasse in Synagoga, sed idem voluit
 præstare nunc per se, olim per suos in
 domo Petri, id est, Ecclesia, ad mani-
 festandum suum zelum, quo non so-
 lum Iudæorum, sed & gentium om-
 nium salutem flagrantissimè sitiebat.
 Quanta eiusdem dignatio ad humi-
 lem Petri casam se demittentis, atque
 in ea tam varias corporalium languo-
 rum species curantis! at quantò ma-
 ior eiusdem in Ecclesia, quantumvis
 inter persecutionum procellas depres-
 sa, vsque ad consummationem sæculi
 permanentis, atque in eadem per suos
 vicarios & ministros omnis generis
 spirituales animarum morbos, non
 rarò etiam corporum infirmitates,
 persanantis! Gratitude, amor, zelus
 animarum.

*II. Rogatus à discipulis, accedens socium
 Petri, imperavit febrì, & apprehensa ma-
 nu eleuauit eam, & continuò dimisit eam
 febris, ac surgens ministravit eis. magnis
 illa mulier febris corporis ardebat;
 at maioribus animi, videlicet super-
 biæ, contumaciæ, inuidiæ, odij
 febris ingrata synagoga à Christo
 deserta æstuat. nec minoribus
 vitiis vitiorum & cupiditatum
 febris quæuis peccatrix anima
 diuina.*

diuina gratia destituta languet. Quanta benignitas Saluatoris, qui quam paratus fuit illam Mulierem à febribus corporis, tam paratus est quemuis peccatorem, modò id seriò desideret, & Sanctorum intercessionès interponat, à febribus mentis liberare, imò tantò paratior, quantò febres mentis febribus corporis sunt periculosiores. Quisquis ergò gratia Christi ab his vel liberatum te, vel præseruatum sentis, vide ne tantæ gratiæ vnquam ingratus sis. Gratitude, zelus feruentius se totum diuino obsequio impendendi.

III. *Vespere autem facto cum occidisset Sabæos, qui habebant infirmos, variis languoribus, ducebant illos ad eum. Ille autem singulis manus imponens curabat eos.* Quantus zelus Christi gloriæ Patris, quanta sitis humanæ salutis, cui procurandæ, vti hunc diem, ita vitam omnem impendit! Nam sicut hoc die mane in Synagoga docuit; post meridiem Petri domum ingressus eius focrum sanauit: vesperi post solis occasum ingentem languidorum turbam istuc confluentem ab omni genere infirmitatum liberauit: sic ab ingressu in mundum vsque ad annum trige-

trigesimum humilitatem & obedi-
 riam exemplo docuit : sub meridiem
 verò initium nouæ Ecclesiæ in 12.
 Apostolis, & paucis à se conuersis de-
 dit: post occasum solis, i. post mortem
 suam infinitam turbam cæcorum, e-
 nergumenorum, aliorumque varijs
 morbis & miserijs afflictorum ad Ec-
 clesiam suam conuolantium integræ
 sanitati restituit.

Quàm æquum igitur esset, vt & tu
 præsentem diem, & dies vitæ tuæ om-
 nes eius gloriæ propagandæ, perfe-
 ctioni propriæ & proximorum saluti
 procurandæ simili zelo consecrares?
 Zelus gloriæ Dei, & propriæ, alienæ-
 que perfectionis promouendæ?

De charitatis erga
 Deum præminen-
 tia, & proprietati-
 bus.

70. VI.

De gradibus charita-
 tis, & medijs eam
 assequendi.

6. p. med. 8. VII.